

Van lezen kwam niet veel

Aangezien hij gisternacht tot diep in de nacht had gelezen ontwaakte Martin pas om half twee 's middags. Dat het half twee was zag hij aan de rode cijfers van zijn elektrische wekker. Afgelopen nacht had hij het boek *De Oorverdovende Stilte - Omtrent Pedofilie: Het gepolariseerde Debat Voorbij* uitgelezen. Eigenlijk was het een weinigzeggend boekje dat plichtsgetrouw maar gelezen moest worden. Het kon nu bij de verzameling boeken in de boekenkast gezet worden. De kamer waarin Martin wakker werd betrof zijn oude slaapkamer. Met een frequentie van ongeveer eenmaal per week sliep hij nog in het ouderlijk huis. Zijn slaapkamer was nauwelijks veranderd sinds hij tien jaar geleden op zichzelf was gaan wonen. Het slaapkamertje zag er al jaren even slordig uit. Er stond een oud bed in met daarop wat oude dekens. Verder een houten kast die ooit van zijn overleden oma was geweest en een bureautje met daarop een zeer grote houten plaat die bijna tweemaal de oppervlakte had van het eigenlijke bureaublad. Op dat blad stond een computer, althans de monitor, het keyboard en dergelijke. De eigenlijke computer stond eronder op de grond. Een grote zwarte Wehkamp-stoel complementeerde de opstelling. Met de pc viel niet veel meer uit te richten. Teksten intypen lukte er wel mee maar internetten was niet aan te raden. Het ding was verouderd en ging de laatste tijd nog nauwelijks aan. Hij kon thuis computeren. Voor de rest lagen er wat oude schoolboeken in een ingebouwde open kast onder het schuine zolderdak en er was een klein rechthoekig raampje in het vertrek. Er waren in totaal drie zolderkamertjes in het huis. Martin kon meteen opstaan of hij kon zich eerst nog aftrekken. Echter, hoorde hij iemand de trap op komen en de kamerdeur ging open. Corine, zijn zus, kwam vertellen dat het al bijna twee uur was en even snel als ze was gekomen vertrok ze weer. 'Laat ik maar opstaan,' dacht Martin. En zo geschiedde. Het was zaterdag. 'Eerst maar even teletekst kijken,' dacht hij. Nadat hij zich aangekleed had liep hij een ander zolderkamertje binnen waarvan de deur open stond. In dit kamertje stond de enige tv met teletekst van het huis. De tv in de kamer van Martin was er eentje zonder. Een zeer oud ding met slechts twaalf zenders erop. Wilde je een andere zender kijken dan moest je aan een wielje draaien in een kleine uitschuifbare lade. In de woonkamer stond geen tv; deze was ter reparatie naar een elektronica-zaak gebracht. Of de tv te repareren viel werd betwijfeld. Corine had er een hele emmer water overheen gegooid. 'Pim Fortuyn zat in de tv,' had ze als reden opgegeven.

Martin pakte de afstandsbediening en legde zich neder op twee op elkaar liggende matrassen met daarop wat kussens. Er was weinig nieuws. Gertjan, een twee jaar oudere broer kwam naar boven en zeide: 'Jouw partij wil niemand. Die wordt verboden.'

'Dat zal wel meevallen.'

'Ik heb nog CD gestemd vroeger. De buitenlanders krijgen allemaal maar een uitkering. Als ze alle buitenlanders eruit gooien krijg ik twee keer zoveel uitkering.' Gertjan nam een trekje aan z'n sigaret.

'Je kan het niet maken om mensen die hier al jaren wonen of zelfs geboren zijn het land uit te zetten. We hebben ze zelf hiernaartoe gehaald. Misschien te veel, maar terugsturen kan je niet maken.'

'Ik heb ze hier helemaal niet heengehaald maar ik heb er wel last van. Daarom heb ik vroeger op Janmaat gestemd.'

'Die is nu dood.'

'Echt waar? Dat wist ik niet.'

'Er was weinig media-aandacht voor. Hij is een paar jaar terug overleden.' Martin liep weer naar zijn slaapkamer, pakte een boek uit zijn rugtas en besloot naar beneden te gaan. Hij zocht het toilet op en vervolgens betrad hij de keuken. Zijn boek legde hij in de vensterbank. Uit de koelkast pakte hij een pak melk. Goot melk een in kopje waarop afbeeldingen van koeien te zien waren. Dit 'koeienkopje' gebruikte hij altijd als hij in zijn ouderlijk huis was. Vervolgens ging hij een steelpannetje schoonmaken en gooide de melk hierin over. Het pannetje zette hij op het gas. Hij deed twee scheppen oploskoffie en één schepje suiker in de mok. Uit een keukenkastje haalde hij een jamkoek en at deze op. Op het moment dat de melk begon te koken zette hij het gas uit en gooide de melk door een zeefje in de beker. In zijn huis in Leiden maakte hij ook altijd oploskoffie op vrije dagen na het opstaan. Alleen maakte hij nooit gebruik van een zeefje. Die had hij blijkbaar niet nodig. In Oegstgeest, waar zijn ouderlijk huis stond, behoorde het zeefje blijkbaar bij het ritueel. De oploskoffie daar was minder van smaak maar dat kon ook met gewenning te maken hebben. In het begin vond hij oploskoffie maar vies smaken. Na gewenning prefereerde hij juist oploskoffie boven 'echte' koffie. Met het boek in de ene hand en de koffie in de andere ging hij de woonkamer binnen. Zijn moeder zat op een stoel en Corine lag op bed. In de woonkamer, aan de achterkant stond een ziekenhuisbed. Terwijl Martin zijn koffie opdronk las hij in het Leidsch Dagblad een interessant artikel. Kinderen spelen niet vaak meer buiten en steeds meer volwassenen ergeren zich aan kinderen. Ze boeken steeds vaker kindvrije hotels als ze op vakantie gaan. Ineens zeide Corine van achteren in de kamer: 'Martin, je moet binnen twee jaar zelfmoord plegen. Hoor je dat?' Binnen twee jaar moet je zelfmoord plegen anders schiet ik je dood.'

'Je hebt geen pistool,' zeide Martin, om maar iets te reageren.

'Dat weet ik, maar die koop ik dan wel. Jij bent de zoon van God en ik de dochter van God.' Corine keek behoorlijk vreemd, misschien wel agressief, uit haar ogen. Martin besloot om weer naar de keuken te lopen. Echter, kwam ze achter hem aan. 'Je moet binnen twee jaar zelfmoord plegen,' herhaalde ze nog maar een keer. Martin smeerde wat boterhammen en keerde terug naar de woonkamer. De woonkamer bestond grofweg uit twee gedeeltes. In het voorste deel behoorde de tv te staan waar nu slechts een leeg tafeltje in een hoek stond. Rond een tafel in het midden van het voorste deel stonden een paar stoelen en een bank stond tegen de muur. Tegen de muur aan de overzijde stond een grote zwarte kast. In het achterste deel van de kamer stond een antieke houten kast en een grote houten ronde tafel met daarop een kleed. Achter de tafel voor het grote raam aan de achterzijde stond het bed. Ook waren er nog twee deuren naar het terras aan de achterzijde. Voor de rest stonden er nog wat kleinere kastjes in de woonkamer. Het geheel was nogal vol en rommelig ingedeeld. Corine had de radio erg hard aanstaan. Haar oren zaten al weer geruime tijd dicht. Ze liet ze wel eens uitspuiten maar telkens na een tijdje zaten ze weer dicht. Vanaf de laatste keer uitspuiten, zo zei ze, suisdan haar oren. Ze leefde in een hel. De radio stond op de top-40. De zogenaamde Nonstop 40 zond men op zaterdag altijd uit. Dit was de top-40 zonder een discjockey tussen de plaatjes door. Martin sloeg zijn boek open en begon met lezen.

Gertjan kwam binnen en Corine herhaalde de zelfmoordopdracht aan haar broer Martin nog maar eens. 'Corine is

gek geworden door een schizofreniezender,' zeide Gertjan. 'Een stemmenzender. Het gekkenhuis heb me gek gemaakt. Ze hebben zwarte kastjes aan de muren, dat zijn neurotransmitters en ook hebben ze microfoons. Het personeel bestaat allemaal uit stalkers. De neurozenders hebben Corine's herseninhoud aangevallen.' Gertjan pakte Martins hoofd met beide handen vast en begon eraan te schudden terwijl hij zei: 'Ze raggen de hersenen zo aan de binnenkant door elkaar. Ook rechters deugen niet. Het zijn rechters van de dood. Psychiaters zijn allemaal corrupt. De een na de ander stichten ze aan met schizofrenie. Ik ben er nu een beetje van af. Die schizofrenie is niet te harden. Het is zelfmoord. Daar kunnen ze zelfmoord mee plegen.' Hij vervolgde zijn geraas: 'Ze tappen ook kinderhersens af. Dat doen ze met een zender op kinderscholen. Live bewaking. Dan kan je niks meer geheim houden in je hersens. Ze stelen alles wat je weet, heel je herseninhoud.'

Van lezen kwam niet veel. 'Martin, je moet drugs gaan verhandelen. Dan verkoop je vijf miljoen strips van die drugs en je verdient één euro per strip,' aldus Gertjan. 'Ook moet je van een uitkering gaan leven net als ik. Dat baantje van je daar word je nooit rijk van.' Martins moeder was bezig met een cryptogram. Op de grote ronde tafel lag een afgemaakte legpuzzel. Nu de tv het niet deed maakte ze veel legpuzzels. De tv hadden ze eerst een paar weken laten opdrogen voordat Martins vader hem naar de winkel had gebracht. Gertjan had de tv gesjouwd kwam Martin te weten via zijn moeder. Zijn vader kon op negentigjarige leeftijd zo'n zwaar ding niet meer tillen. Martins vader was toen hij in de vijftig was getrouwd met een veel jongere vrouw, Martins moeder. De middag ging gestaag voort. Buiten regende het een beetje. Martin liep naar de keuken om thee te gaan halen. Aan de keukentafel zat zijn vader. 'Corine zegt dat ik zelfmoord moet plegen.'

'Wat zeg je?'

'Corine zegt dat ik zelfmoord moet plegen.' Pappa keek zorgelijk.

Weer terug in de kamer hoorde hij Gertjan zeggen: 'Mamma gaat binnen zeven jaar dood. Dat is niet erg. Financieel is dat voor mij gunstig. Corine, als jij dood gaat vindt niemand dat erg.' Gertjan liet Corine een hanger zien waarop de tekst I Love Me stond. Het 'Love' was een hartje. Corine beweerde ineens dat ze Wodan was. 'Hoe kom je daar nu weer op?,' vroeg mamma. 'Wodan is een oude god van de Germanen. De naam woensdag komt daar vandaan. En donderdag komt van Donar.'

Het schiet niet op met het boek Het Hijgent Hert, geschreven door Gerard Reve; echt veel verder kwam Martin niet met lezen. Het was meer een luierdag. Gelukkig zonder spanning. Thuis schrok hij bij elk geluid. Er kon gedoe zijn, kwaadwillenden konden weer eens zijn ramen aan diggelen gooien. Dat hij zo schrok merkte hij vooral wanneer hij een keer elders van een geluid opschrikte en meteen daarna besepte niet thuis te zijn.

Mamma vroeg aan Gertjan of deze chocola wilde. 'Ik heb geen tanden,' zeide deze. 'Ik kan niet eten. En ik heb geen smaak van de wiet. Ik moet mijn acht tanden sparen. Ik mag niet teveel suiker eten. Die ziekte zat overal behalve in die acht tanden. Tandkanker, ziekte van Wolf.'

'Nee dat had je niet,' zei mamma. 'Jawel, dat zei een Marokkaans meisje tegen me en toen heb ik haar een kusje gegeven en sigaretten. Aan twee meisjes, het waren twee meisjes.'

Reve zocht maar en vond niet. 'Eerst was je een stuk van je geheugen kwijt,' hoorde Martin mamma zeggen nadat hij weer enkele

bladzijden in Het Hijgent Hert had gelezen. 'Dat is helemaal niet waar,' reageerde Gertjan. 'Je moet niet liegen. Ook heb ik nooit voor de trein willen springen. 'Corine,' hij richtte zich tot zijn zus, 'weet je dat je heel erg veel geluk gehad hebt.' Op Endegeest is een jongen in een rolstoel zonder benen en met maar één arm.'

Was hij ook voor de trein gesprongen?' wilde Corine weten.

'Ja, jij hebt erg veel geluk gehad.'

'Dat weet ik, maar ik ben niet blij. Ik ben doodongelukkig. Ik ben dood gegaan toen ik mezelf uithongerde. Toen ben ik in de hel beland. Ik zat op een stoel in de hel.' Gertjan liet haar een doodskop zien die aan zijn sleutelhanger zat. 'Ja precies,' zeide Corine, ik was een doodshoofd met een gezichtje erop geplakt. Ik heb de mensheid gered maar niet mijn familie, dat moet jij doen,' en haar laatste woorden waren gericht aan het adres van Martin. 'Ik heb de mensheid gered door voor de trein te springen. Jij moet binnen twee jaar zelfmoord plegen.'

'Corine is schizofreen,' sprak Gertjan.

'Ik ben niet schizofreen, bemoei je er niet mee.'

'Die gozer aan wie ik mijn elektrische gitaar had gegeven zei voordat die dood ging dat hij Jezus was,' merkte Gertjan op. Het werd weer stil in huis. Mamma zat nog steeds te ploeteren op een cryptogram uit het Leidsch Dagblad. Corine ging thee halen. Terwijl ze langs liep zei ze tegen Martin: 'Het is goed nu.' Ze glimlachte er overdreven blij bij. 'Ik word met rust gelaten. Het is goed met de familie. Het is niet echt.' 'Hoe kan je zo snel van stemming veranderen?', wilde Martin weten. 'Ik verander niet van stemming. Het is niet echt: dat zeggen de stemmen.'

'Dit is Nick en Simon, de hoogste binnenkomer,' gaf Martin als informatie aan zijn zuster door. Buiten hoorde hij herrie. De katten, genaamd Kasper en Samira, maakten ruzie. Kasper was ooit van Gertjan geweest en was met een, inmiddels overleden, kat in het ouderlijk huis terecht gekomen op het moment dat Gertjan gedetineerd zat. Samira kwam er later bij, zij kwam uit het asiel. Corine wilde een kat erbij en ze had nog wat geld van haar oudste broer Abram te goed. Om dat kwijt te schelden vroeg ze in ruil daarvoor een kat uit het asiel. Deze droeg de naam Samira, de naam die waarschijnlijk de vorige eigenaar haar gegeven had. Martins ouders wilden geen kat erbij maar eenmaal een thuis gedeponeerde kat lieten ze maar voor wat het was. Vooral als Abram hem zonder een opgaaf van reden daar achter had gelaten. Mamma meende dat de kat aan Abram toebehoorde en afkomstig was uit Spanje. Ze vond het maar raar dat hij zomaar een kat zonder wat te zeggen bij hen achter liet. Van Corine mocht Abram niets zeggen hoe of wat. Zo was Samira hier dus beland.

Gertjan zat er aan te denken om naar de coffeeshop te gaan.

'Op de terugweg fiets ik dan met een joint in mijn ene hand en een blikje in mijn andere hand. Geen bier maar een blikje met fruitcocktail zonder alcohol erin. Maaza Tropical heet dat. Ken je dat? Dat is best lekker. Fruitcocktail, ik lust geen bier meer, dat smaakt naar water. Vandaag heb ik maar twee blikjes op en gisteren drie. Ik lust het niet meer.'

Martins moeder had een opgezwollen kaak en een koortslip waar ze witte zalf op had gesmeerd. Dat zag er niet uit. Haar kaak was waarschijnlijk opgezwollen door een ontstoken kies. 'Gaat u niet naar een tandarts?', wilde Martin weten. 'Ik heb last van een te hoge bloeddruk en dus stel ik het maar wat uit. Laatst was er een vrouw overleden die ook een te hoge bloeddruk had en naar de tandarts moest.'

'Tweemaal verraden door een muis. Dertien letters.' Martin dacht na. 'Kan ook een computermuis zijn,' en mamma mompelde het woordje dubbel. 'Dubbelklikken,' zeide Martin. Corine sloeg op dat moment wild met haar beide armen op bed. Ze bleef dit een tijdje doen. 'Ik zie nog helemaal geen verbetering,' zei Gertjan. Mamma: 'Misschien moet ze maar terug.'

Mamma stelde voor om Chinees te gaan halen. 'Ik ben vegetariër,' merkte Martin op. 'Wat maken die kleine snippers vlees in de bami nou uit en trouwens vegetarisch hebben ze vast ook wel,' sprak mamma terug. 'Jawel, maar pappa heeft daar maling aan als hij het haalt.'

'Dan ga je toch mee, maar ja misschien is Gertjan straks half dronken.' Blijf Bij Mij van André Hazes en Gerard Joling schalkte luid uit de radio. 'Die herriemuziek,' sprak mamma en ze vervolgde: 'Corine wordt er maar onrustig van.' Gertjan was inmiddels al een tijdje geleden op de fiets vertrokken richting een coffeeshop in Leiden.

Mamma zat in over het feit dat men Corine binnenkort weer zou ontslaan uit de inrichting terwijl ze nog helemaal in de war was. Komende week zou er een gesprek op de instelling plaatsvinden waarbij ook de ouders bij aanwezig mochten zijn had Martin begrepen. 'Jij moet straks ook maar tegen pappa zeggen dat ze nog in de war is, anders gelooft hij het niet. Maar dat ze iedere keer tegen jou zo doet is wel naar. Nou die cryptogram weet ik niks van. Het zijn allemaal lange woorden.'

De hoofdpersoon in het boek is een beetje mensenschuw en deze zoekt een geschikte lokatie om te wonen. Een lokatie waar hij een jongen kan tuchtigen zonder dat burens hem horen. De schrijver Reve wist nooit of hij een jongen wilde afranselen of dat hij een jongen wilde laten afranselen door zijn geliefde of als derde optie dat hij zelf geranseld wilde worden. Zelf moest Martin niet zo veel van pijn weten tijdens seks of seksuele fantasieën. Zowel wat betreft passieve pijn als wat betreft actieve pijn. Onderwerping daarentegen had wel wat meende hij. Niet onder dwang maar vrijwillig jezelf geven - zonder pijn dan - aan een ander die doen en laten kon met je wat hij maar wilde. Uitgezonderd pijnlijke toestanden dus en liefst met een leeftijdsverschil. De jongste geeft zich aan een oudere. Misschien een ietwat andere versie van het Revisme. Als lagere school-kind droeg hij al zulke fantasieën met zich mede.

'Sluitend vervoer voor wielrenners.' 'Bus,' antwoordde Martin. 'Heeft toch niets met wielrennen te maken?,' vroeg mamma. 'Jawel, zo noemt men een grote groep achterblijvers in een bergettape. En een beschuitbus sluit en het is een vervoermiddel. Drie dingen dus.' Op de radio werd de hit Voyage Voyage gespeeld. 'Voyage Voyage, deze staat weer in de top. Is een andere versie. Een andere zangeres.' Het was de vraag of Corine Martin wel verstond vanwege haar oren. Martin moest kuchen. Hij had al tijden last van zijn keel. 'Misschien heb ik wel keelkanker, zeide hij half als grap.' 'Nee, jij hebt een opgezwollen amandel,' antwoordde Corine. Martin was er al mee naar de dokter geweest, die had hem doorverwezen naar een KNO-arts. Een keel-, neus- en oren-arts dus. Deze had het over een opgezwollen lymfeklier en eigenlijk dat het maar vanzelf over moest gaan of dat je er maar mee moest leren leven, althans daar scheen het op neer te komen.

'Moet jij nog kijken?,' vroeg mamma aan Martin.

'Nee.'

'Ik stop er ook maar mee. Niet leuk al die lange woorden. Moet ik het gaan vragen om Chinees te eten? Desnoods haal je het vlees er

uit als ze geen vegetarisch hebben.'

'Dat hebben ze wel, maar het eruit halen heeft geen nut; dan zou je het net zo goed op kunnen eten.' Mamma stond op en liep naar de radio. Deze zette ze erg zacht. 'Nee zo hoor ik er niets meer van,' zei Corine. Ze stond op van het bed en zette de muziek weer harder. Als Corine uit Endegeest mocht deed ze weinig anders dan of in haar bed liggen boven of op het bed liggen in de huiskamer. Lezen of tv kijken 'kon ze niet meer.' Mamma verliet de kamer. Ze liep door de openstaande verandadeuren de tuin in.

Gertjan was weer terug van de coffeeshop. Hij kwam binnengelopen door dezelfde deuren waar mamma net door het huis had verlaten. Gertjan droeg een donkerbruine leren jas waaraan een bonte kraag zat en verder droeg hij een blauwe spijkerbroek. Hij pikte bij binnenkomst een lied op dat bezig was op de radio en zong mee: 'Ik kom hier al tijden.' Een zin uit een lied van Wolter Kroes. Martin moest erom lachen. 'Haha, Martin lacht,' reageerde Gertjan. 'Nederlandstalige hits doen het de laatste tijd erg goed in de top-40,' merkte Martin op.

'Ga jij een plaatje maken? Ga jij fluit spelen zoals Biedun Stenberg? Oh, jij gaat operazanger worden, jij gaat die operazanger opvolgen.'

'Die is dood hè, Luciano Pavarotti.' De bekende operazanger Pavarotti was een paar dagen daarvoor overleden. Gertjan was onderweg een Roemeen tegengekomen vertelde hij, eentje die om geld bedelde. 'Roemenen vragen altijd geld. Ze spelen accordeon, de hele dag hetzelfde deuntje en daar willen ze dan geld voor. Ze moeten een muur om Roemenië zetten. Wat hebben wij aan ze, ze zijn mij alleen maar tot last met hun gebedel. Ik ben zelf arm.' Op de radio waren ze aangekomen bij de nummer één uit de top-40. Het was het nummer Relax van Mika. 'Relax, de coffeeshop heet ook zo. Deze komt uit Paradise.' Terwijl Gertjan dit zei liet hij een joint zien. Hij ging weer verder met vertellen. Zo merkte hij onder andere op dat Martin misschien nog volwassen moest worden. 'Je bent nu vierendertig, misschien ben je op je vijftigste pas volwassen en dan kan je gaan trouwen.' Martin was overigens geen vierendertig maar vijfendertig.

Martin liet aan Corine de foto van een oude Gerard Reve zien aan Corine. Deze foto stond op de achterkant van het boek dat hij die middag aan het lezen las. 'Hij lijkt wel op pappa hè.' 'Nee, hij lijkt niet op pappa,' antwoordde deze. 'Ik vind van wel, als je die hoed wegdenkt.' Martin bleef last hebben van zijn keel. 'Is niet normaal dat ik daar altijd last van heb. Misschien moet ik maar weer eens naar de dokter, ik heb binnenkort drie weken vrij.' Martin pakte zijn groene digitale camera en liet de daarop in het geheugen staande foto's aan Corine zien. Foto's van het huis, van de tuin, van de poes en van familieleden.

'Wil je ook een jointje,' vroeg Gertjan. 'Dan ga ik jou filmen met een geheime camera. De beelden zend ik uit in NOVA, Tijdsein, Hier en Nu en in Zendtijd voor Politieke Partijen.' 'Nee, dat is slecht voor mijn goede naam als politicus,' grapte Martin mee.

'Ik wil jouw drugsverslaving testen. Hij wou beroemd worden door een joint rokende president van Nederland te worden. Clinton rookte ook joints. Als je joints rookt heb je geen rechten meer. Dan ben je een rechteloze junkie.' Martin verliet de kamer en ging via de keuken de tuin in naar zijn vader.

'Wat wist Gertjan allemaal te vertellen?'

'Over joints.'

'Hè?' Pappa verstond hem niet goed. Martins vader was nogal

hardhorend. 'Over joints,' herhaalde Martin.

'O. Geef mijn handschoenen eens aan.' Deze lagen op de grond en Martins vader was niet meer zo soepel om snel even iets van de grond op te rapen. Pappa liep weg en Martin zag mamma verschijnen die zijn vader achterna liep. 'Je hebt zeker geen zin in Chinees?', hoorde hij haar vragen. Ook hoorde hij nog wat flarden van zinnen. Iets met Corine, Martin en 'duivel in kastje.' Martin werd geroepen door pappa. Of hij meeding Chinees halen. Dit wilde hij wel. Hij ging boven in de badkamer nog snel even zijn haar kammen en zijn tanden poetsen, wat volgens zijn al wachtende vader 'niet nodig' was. Daarna pakte hij beneden zijn jas van de stoel in de huiskamer, waarover deze hing. 'Moet je weg dan?,' vroeg Corine aan hem.

'Chinees halen.'

'Eten halen?'

'Chinees halen.'

Mamma had het over maandmenu A maar het kon ook C zijn. 'Je kan dan de helft vegetarisch doen.' 'Ruim het kistje eens leeg,' droeg pappa op aan Martin. Het kistje zat achterop pappa's fiets met daarin nog de die middag gedane boodschappen.

'Gaan we op de fiets dan?'

'Ja, naar Rijnsburg, in de Tramstraat.' 'Negen pakken melk zijn er,' merkte mamma op, 'dat is veel.' 'Nee, is niet te veel,' reageerde pappa. Iets later in de achtertuin met de fiets aan de hand vroeg Martins vader om de statuten van de pedofielenvereniging MARTIJN een keer te krijgen. 'Ik wil weten waar ze voor staan. De statuten wil ik zien.' Martin had jarenlang in het bestuur van die vereniging gezeten en de laatste tijd kwam die vereniging wel eens in het nieuws. Uiteraard enkel negatief want de tijden waren zeer bekrompen. 'Ik zal ze wel meenemen de volgende keer maar naast organisatorische regeltjes staat er weinig in.' Echt bespreekbaar was het onderwerp niet.

Aangekomen in de Chinees deed Martin de bestelling. Zijn vader kletste met een wachtende vrouw over koeien. 'Vroeger rooiden we met veertig koeien een veld aardappelen en nu doen ze hetzelfde veld in twee uur.' 'U zult het wel jammer vinden al die machinalisatie,' vroeg de vrouw die dacht dat Martins vader met weemoed over de goede oude tijd sprak. 'Nee hoor, het is met machines veel beter.' Een jongen, waarschijnlijk het zoontje van de vrouw, las een stripboek. Er lagen diverse stripboeken en tijdschriften voor de wachtende klandizie. Na een tijdje wachten riep de Chinese vrouw die de bestelling had opgenomen het bestelde om, terwijl ze alles in plastic zakjes deed. 'Ons eten is klaar,' dacht Martin, terwijl hij de portemonnee van zijn vader in zijn handen gedrukt kreeg om mee te betalen. Na dit gedaan te hebben verlieten ze de Chinees. Ze verlieten de winkel ongeveer gelijktijdig met de familie van het jongetje. Deze had het stripboek nog in zijn handen. 'Die moet je terugleggen,' kreeg deze te horen. En hij deed wat hem werd gezegd.

Op de terugweg zat de hele tijd het liedje The Way I Are van Timbaland in de gedachten van Martin. Kort daarvoor had hij dit nummer nog gehoord in de top-40.

Gertjan at niet mee aan tafel. Hij at na opgeschept te hebben in de huiskamer, de rest at aan de keukentafel. Na het eten werd er niet uit de bijbel voorgelezen. Iets wat eigenlijk standaard was. Na het eten voelde Martin zich moe. 'Dat heb ik vaker direct na het eten,' vertelde hij aan Corine. 'Je kan niet moe zijn want je was laat op vandaag. Dan ben je ziek.' Gertjan stak nog eens een joint op. Tegen Corine zei hij: 'Je bent aan het spijbelen. Je moet nu naar school, je klas begint, je hebt sportdag.' Gevolgd door: 'Corine

spijbelt. Zeg eens eerlijk, jij moest daar eten om zes uur.'

'Nee ik moet om acht uur terug zijn.' Gertjan zette het licht aan. 'Licht aan; bederf je ogen.' 'Jouw ogen worden rood van de wiet en ze gaan glanzen,' zei Martin. Dit had Gertjan namelijk eerder op de dag aan hem verteld. 'Ja dat heb ik jou wijsgemaakt,' zeide deze daarop terug. Corine gaf aan Martin een kaart waar de meterstanden op ingevuld dienden te worden. Ze vroeg of hij dat voor haar wilde doen, de meterstanden noteren en de kaart daarna op de bus doen. Zelf mocht ze tot 2010 niet haar eigen huis in want daar zaten geesten. Het mocht niet van de duivel, beweerde ze.

'Tudududutu tudududutu,' zei Corine ineens waarop Gertjan reageerde met: 'Corine is weer vrolijk.'

Martin wilde niet langer blijven. Hij ging maar weer eens op huis aan. Hij groette iedereen en vertrok op zijn fiets. Omstreeks acht uur kwam hij aan bij zijn huis. The Way I Are zat nog altijd in zijn gedachten.

Verhaal geschreven door: Marthijn Uittenbogaard